

— Слава Богу! Ще можемъ да поспимъ удобно...

Тя се бѣ отпуснала въ насрещния жгълъ и гледаше въ прозореца. Тръскътъ на влака, бързо бѣгащия брѣгъ, високия чуждъ говоръ въ вагона — всичко се сливаше въ едно-единствено усещане на глуха болка, като старъ зжбъ, който издълбоко се обажда.

Следъ нѣколко минути влакътъ спрѣ на Mestre. Отсрещната вратичка на купето шумно се разтвори и вжтре влѣзе 15—16 годишно девойче, съ шапчица на ученичка, и две кестеняви плитки коси, увиснали до ушитѣ. На перона го изпращаше цѣло семейство съ съвети, заржки и шегѣ. Подадоха отъ тамъ едно куфарче, вратата се затръшна, то махна съ ржка отъ прозореца, и влакътъ отново зафуча въ нощта. Следъ малко момичето се обърна, огледа спжтниците си и полицитѣ за багажа. Въ тоя мигъ, предъ него вече стоеше изправенъ момъкътъ съ униформата отъ съседното купе, и усмихнато предлагаше да нагласи куфарчето ѝ. Девойчето го изгледа хитро, кимна, погледна нашивкитѣ му, и седна въ жгъла, сжщо, полуусмих-